

МАРИЯ

О, познах те аз — ти, който ме следеше
 Цел живот и всевга бе далеч от мене,
 Дивний образ на мечтите си, когото
 Мжлчеливо любех. Виждам те и чувам.
 Притисни ме в своите пригрждки силни
 Да не може нищо вече ни раздели.
 Мойта обич осветиха много сълзи —
 Чисто си сърцето давам днес на тебе.
 Целуни ме с пламжка на слънцето,
 Що топи снега по стръмни планини,
 Гони облаците и мъглите пржска,
 Направи ме миналото да забравя,
 Тоя мрачен сжн изплетен от измами.
 Прегърни ме със страстта необуздана
 На бездомний вихър, който с шум превива
 Стройните прибрежни дървеса до смърт.
 Опои ме с шеметната песен
 На вълните и ме отнеси далече,
 Дето аз ще бжда весела и волна
 И люлеяна от щастие . . .

Тритон я прегръща бързо и жарко и с нея се хвърга в развълнуваното море)

Глас от далече:

Мария!

